

Методологічні засади наукових досліджень у сфері інвестиційної політики

Білецька Ірина Мирославівна¹

Опубліковано	Секція	УДК
30.01.2026	Економіка	338.48

DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.20593617>

Анотація. Вказано на актуальність дослідження та розроблення методологічних засад наукових досліджень у сфері інвестиційної політики. Наведено аргументи та вагомі теоретико-методичні і прикладні чинники методологічних засад наукових досліджень у царині інвестиційної політики. Доведено важливість урахування ролі інвестиційної політики у забезпеченні сталого розвитку суспільства, регіону, країни. Зауважено на невизначеності та динамізмі сучасного інституційного середовища в інвестиційній площині. Розкрито недостатню методичну визначеність у вітчизняній науковій літературі. Наголошено на необхідності узгодження вітчизняних методологічних засад наукових досліджень у сфері інвестиційної політики з міжнародними підходами й практиками. Зроблено акцент на тому, що наявний істотний запит на подальший розвиток методологічних засад наукових досліджень у царині інвестиційної політики з боку практики. Органи влади, територіальні громади, бізнес-структури й міжнародні партнери зацікавлені в об'єктивних, науково обґрунтованих дослідженнях, які дозволяють формувати ефективні інструменти стимулювання інвестицій, зокрема в умовах дефіциту ресурсів, необхідності відновлення інфраструктури та реалізації пріоритетів післявоєнного відновлення. Аргументовано на тому, що удосконалення методологічного інструментарію дослідження інвестиційної політики є необхідною умовою для підвищення якості наукових знань у цій сфері, що, у свою чергу, забезпечить підвищення ефективності управлінських рішень на всіх рівнях менеджменту. Водночас, у цьому дослідженні подальший розвиток методологічних засад наукових досліджень у сфері інвестиційної політики здійснено на прикладі інвестиційної політики підприємства.

Ключові слова: інвестиції, інвестиційна політика, інвестиційний менеджмент, методологія наукових досліджень, методика формування й реалізації інвестиційної політики.

Methodological principles of scientific research in the field of investment policy

Annotation. The relevance of research and development of methodological principles

¹ Білецька Ірина Мирославівна, д.е.н., професор, завідувач кафедри міжнародної економіки, маркетингу і менеджменту Івано-Франківського навчально-наукового інституту менеджменту Західноукраїнського національного університету, ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-6906-7161>

of scientific research in the field of investment policy is indicated. Arguments and significant theoretical, methodological and applied factors of methodological principles of scientific research in the field of investment policy are presented. The importance of taking into account the role of investment policy in ensuring sustainable development of society, region, and country is proven. The uncertainty and dynamism of the modern institutional environment in the investment sphere are noted. The lack of methodological certainty in domestic scientific literature is revealed. The need to harmonize domestic methodological principles of scientific research in the field of investment policy with international approaches and practices is emphasized. It is emphasized that there is a significant demand for further development of methodological principles of scientific research in the field of investment policy from the side of practice. Authorities, territorial communities, business structures and international partners are interested in objective, scientifically based research that allows for the formation of effective investment stimulation tools, particularly in conditions of resource shortage, the need to restore infrastructure and implement post-war recovery priorities. It is argued that improving the methodological tools for researching investment policy is a necessary condition for improving the quality of scientific knowledge in this area, which, in turn, will ensure increased efficiency of management decisions at all levels of management. At the same time, in this study, further development of methodological principles of scientific research in the field of investment policy was carried out using the example of the investment policy of an enterprise.

Keywords: investments, investment policy, investment management, scientific research methodology, methods of forming and implementing investment policy.

Вступ

Актуальність дослідження та розроблення методологічних засад наукових досліджень у сфері інвестиційної політики обумовлюється низкою важливих чинників, які мають як теоретичне, так і прикладне значення. По-перше, це зростаюча роль інвестиційної політики у забезпеченні сталого розвитку. В умовах структурної трансформації економіки, необхідності модернізації виробничих потужностей, впровадження інновацій та підвищення конкурентоспроможності національних суб'єктів господарювання, інвестиційна політика набуває ключового значення як інструмент впливу на темпи й якість економічного зростання.

По-друге, це невизначеність та динамізм сучасного інституційного середовища. Часті зміни в законодавчо-нормативній базі, геополітичні ризики, обмеженість доступу до фінансових ресурсів вимагають удосконалення підходів до дослідження ефективності державної та регіональної інвестиційної політики, а отже – і обґрунтування методологічних підходів до їх аналізу.

По-третє, це недостатня методична визначеність у вітчизняній науковій літературі. Попри наявність окремих напрацювань, у науковому дискурсі спостерігається брак системності, чіткості у визначенні понять, критеріїв оцінювання результативності інвестиційної політики, а також методів і принципів її дослідження. Це ускладнює як проведення прикладних досліджень, так і прийняття обґрунтованих управлінських рішень.

По-четверте, це необхідність узгодження з міжнародними підходами. У контексті євроінтеграційних прагнень України важливо гармонізувати національні підходи до формування та реалізації інвестиційної політики з відповідними європейськими стандартами, що також вимагає оновлення методологічних засад наукових досліджень у цій сфері.

По-п'яте, це попит з боку практики. Органи влади, територіальні громади, бізнес-структури й міжнародні партнери зацікавлені в об'єктивних, науково обґрунтованих дослідженнях, які дозволяють формувати ефективні інструменти стимулювання

інвестицій, зокрема в умовах дефіциту ресурсів, необхідності відновлення інфраструктури та реалізації пріоритетів післявоєнного відновлення.

Таким чином, удосконалення методологічного інструментарію дослідження інвестиційної політики є необхідною умовою для підвищення якості наукових знань у цій сфері, що, у свою чергу, забезпечить підвищення ефективності управлінських рішень на макро-, мезо- та мікрорівнях.

Зміни, що відбуваються на сучасному етапі розвитку національної економіки України, зокрема війна і її критично негативні суспільні наслідки, посилення процесів глобалізації та європейської інтеграції, погіршення якісно-структурних параметрів функціонування внутрішнього ринку, зниження ефективності діяльності та фінансово-ресурсної спроможності суб'єктів господарювання, дефіцит внутрішніх інвестиційних ресурсів, високі рівні інфляції та фінансових ризиків, зменшення ліквідності й здорожчання кредитного капіталу, об'єктивно, чи не насамперед, позначилися на функціонуванні вітчизняних підприємств.

Серед ключових наслідків цих деструктивних процесів слід виокремити втрату конкурентних позицій вітчизняних підприємств на внутрішньому споживчому ринку, сповільнення інтеграції міжнародних стандартів якості у торговельно-технологічні процеси, зростання імпортозалежності, зниження якості обслуговування споживачів, а також звуження можливостей реалізації базових соціально-економічних функцій.

Подолання зазначених негативних тенденцій та формування умов для сталого, структурно збалансованого розвитку підприємств зумовлює необхідність суттєвого вдосконалення системи управління їх фінансово-економічною діяльністю як у короткостроковій, так і в довгостроковій перспективі. У цьому контексті важливого значення набуває формування ефективної методології інвестиційної політики, яка слугуватиме дієвим інструментом запобігання та подолання кризових явищ у діяльності підприємств.

Невідворотність інноваційного напрямку розвитку суб'єктів господарювання давно отримала наукове підтвердження та визнання в дослідницькому середовищі. Це обумовило надзвичайну увагу наукової спільноти до широкого кола проблем, пов'язаних із сутністю інновацій, їх класифікацією, особливостями інноваційної діяльності, динамікою інноваційно-технологічного розвитку, а також методологією аналізу інноваційної активності та результативності бізнесу. Водночас важливими залишаються питання розроблення ефективних методологічних механізмів, інструментів та підходів до стимулювання, активізації й підвищення результативності інноваційного розвитку підприємств і організацій. Ці проблемні аспекти досліджені у працях провідних вітчизняних учених, зокрема О. Диби [3, с. 111–118], О. Кваші [4, с. 150–154], А. Ковпака [5], В. Смесова, І. Іщенко [12, с. 76–82] та інших.

Окремий масив наукових джерел присвячено проблемам ефективного інноваційного менеджменту, аналізу його методологічного інструментарію, а також організаційних та оціночних підходів до визначення інноваційних трендів і результативності. У цьому контексті вагомими є напрацювання В. Бойка [1, с. 148–151], М. Крупки, Н. Демчишак [6, с. 47–64], В. Фоміних, Д. Безпалової, А. Довгополої [13, с. 61–64], Л. Чех, О. Корогодової [14] та інших дослідників.

У сучасній економічній літературі значна увага також приділяється питанням інвестиційного менеджменту як теоретико-методологічній та прикладній основі формування належного ресурсного забезпечення інноваційно-технологічного розвитку підприємств. Цей напрям став об'єктом наукових розвідок М. Крупки, М. Руцишина [7, с. 85–94], Р. Лупака, І. Полевої, В. Васильціва [8, с. 88–92], О. Малій [9, с. 71–74], Н. Рибалко [10, с. 27–29], І. Рудченка [11, с. 16–19] та інших учених.

Постійна актуальність інвестиційної політики розвитку підприємств вітчизняної економіки зумовлює стабільний науковий інтерес до відповідних досліджень і

практичних розробок. Це, своєю чергою, формує стійкий запит з боку бізнес-середовища на науково обґрунтовані рішення, актуалізуючи як теоретичну, так і прикладну потребу в подальшому дослідженні даної проблематики.

Метою статті є розвиток методологічних засад наукових досліджень у сфері інвестиційної політики суб'єктів господарювання.

Результати

Інвестиційна стратегія виконує важливу функцію інструменту стратегічної інвестиційної політики підприємств, оскільки дає змогу здійснювати всебічну оцінку його фінансово-інвестиційного стану, ідентифікувати сильні та слабкі сторони, виявляти загрози й можливості інвестиційного розвитку, визначати внутрішні резерви підвищення ефективності інвестиційної політики та забезпечувати збалансоване інвестування всіх ключових бізнес-процесів. Крім того, вона дозволяє проводити контроль за дотриманням стратегічних орієнтирів розвитку фінансово-інвестиційної сфери підприємства, своєчасно фіксуючи можливі відхилення від визначеного стратегічного курсу.

Проведені дослідження засвідчують наявність значної кількості підходів до класифікації стратегій підприємств, які різняться за складом і кількістю класифікаційних ознак. Зокрема, у межах ієрархічної системи управління розвитком підприємств традиційно виокремлюють такі типи стратегій:

корпоративну, яка окреслює загальні стратегічні напрями розвитку підприємства, формує його зони господарювання та забезпечує узгодженість напрямів діяльності;

ділову, що орієнтована на формування конкурентних переваг та інтеграцію стратегічних дій ключових функціональних підрозділів;

функціональну, яка деталізує реалізацію загальної стратегії на рівні окремих напрямів управління, визначаючи підходи, методи та інструменти ефективного використання ресурсів, зокрема фінансових;

операційну, що спрямована на вирішення тактичних завдань у межах організаційної структури (постачання, логістика, управління запасами, транспортне забезпечення, реклама, продаж тощо).

Серед функціональних стратегій особливе значення має інвестиційна стратегія, яка повинна бути орієнтована на забезпечення ефективного розвитку інвестиційної системи підприємства. Її основним завданням є подолання ключового протиріччя між обсягом потреби у фінансових ресурсах та можливістю їх оптимального використання. Залежно від кон'юнктурних умов, інвестиційна стратегія може передбачати акценти як на залученні додаткових зовнішніх джерел інвестування, так і на підвищенні ефективності управління наявними (власними) інвестиційними ресурсами.

У сучасних умовах вітчизняні підприємства мають змогу ефективно реалізовувати різноманітні типи конкурентних стратегій, зокрема наступальні, оборонні та коопераційні. Водночас зростаючий рівень проникнення на внутрішній ринок міжнародних ритейлерів, активізація залучення іноземного капіталу, посилення конкуренції та ринкової концентрації, формування масштабних торговельних мереж із високими стандартами ефективності та якості обслуговування споживачів суттєво підвищують ризики втрати конкурентних позицій українськими суб'єктами бізнесу. Це особливо актуально для малих підприємств, що обмежені у фінансово-інвестиційних, матеріально-технічних, інтелектуально-кадрових та інших ресурсах, необхідних для рівноправної участі в конкурентній боротьбі. За таких обставин особливої актуальності набуває формування та реалізація новітньої конкурентної стратегії розвитку суб'єкта господарювання – стратегії поетапного розширеного розвитку, яка повинна не лише зберегти наявні позиції вітчизняних суб'єктів господарювання, а й забезпечити

зростання їх конкурентоспроможності, розширення частки ринку та підвищення соціально-економічної результативності діяльності.

Складність та багатогранність категорії інвестиційної стратегії обумовлює необхідність застосування системного підходу до її ідентифікації, структурного моделювання та організаційного забезпечення. У цьому контексті інвестиційна стратегія підприємств має розглядатися як інтегрована система взаємопов'язаних елементів, спрямована на забезпечення стійкого та ефективного функціонування суб'єктів комерційної діяльності. Її ключовими структурними компонентами виступають: стратегічна мета, цільові орієнтири, функціональні завдання, а також сукупність суб'єктів і об'єктів стратегічного інвестиційного управління.

У якості об'єктів інвестиційної стратегії доцільно розглядати: обсяг і структуру фінансових ресурсів підприємства, механізми та умови їх залучення, систему фінансових взаємовідносин з іншими економічними агентами – державними органами, фінансово-кредитними установами, контрагентами – а також ризики, що супроводжують процес мобілізації фінансових ресурсів.

До суб'єктів формування та реалізації інвестиційної стратегії належать інституційні одиниці, діяльність яких прямо або опосередковано впливає на розвиток інвестиційної сфери галузі. Їх можна умовно класифікувати на три основні групи:

суб'єкти макроекономічного регулювання (органи державної законодавчої та виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, контролюючі структури);

суб'єкти мікроекономічного рівня (підприємства, а також інституції ринкової інфраструктури, що забезпечують їх функціонування);

суб'єкти інституційної інфраструктури (банківські та небанківські фінансово-кредитні установи, інвестиційні, венчурні фонди, галузеві асоціації, організації, що надають консалтингові та інформаційно-аналітичні послуги тощо).

Процес стратегічного планування інвестиційної політики підприємств доцільно розпочинати з формулювання стратегічної мети та відповідних цільових орієнтирів. Основною метою інвестиційної стратегії слід вважати створення адаптивної та повноцінної системи інвестиційного забезпечення, яка здатна ефективно підтримувати поетапний стратегічний розвиток фінансово-економічної складової підприємства. У межах цієї стратегії визначаються довгострокові цілі фінансово-господарської діяльності, а також оптимальні інструменти для їх досягнення. При цьому, фінансові цілі повинні бути інтегровані до загальної стратегії розвитку підприємства та узгоджені з його баченням перспективного функціонування, спрямовуючись на підвищення інвестиційної стійкості та стабільності.

Формування інвестиційної стратегії передбачає, зокрема, обґрунтування інвестиційної політики, розробку фінансових планів і створення системи інвестиційного забезпечення, необхідної для реалізації стратегічних цілей підприємства. Йдеться про сукупність фінансово-економічних відносин, пов'язаних з мобілізацією, акумулюванням і раціональним використанням внутрішніх і зовнішніх джерел фінансових ресурсів, а також про організаційно-управлінські механізми впливу на ключові параметри технологічної діяльності підприємства. Побудова такої системи базується на взаємодії основних елементів: фінансових інструментів, методів, форм інвестування та фінансових важелів.

У структурі фінансових методів особливе значення належить самофінансуванню та зовнішнім джерелам інвестування, серед яких пріоритетними є банківське кредитування, фінансові послуги недержавних інституцій (лізинг, селенг, факторинг, форфейтинг), пайове інвестування, благодійні внески та грантові ресурси.

Попри існування різних варіантів стратегічних рішень, які можуть реалізовувати суб'єкти господарювання, найбільш ефективним у сучасних умовах трансформації ринкового середовища вбачається підхід стратегічної наступальної експансії, що

передбачає поетапне просування підприємства на ринку (рис. 1). Зазначений підхід реалізується через послідовне досягнення шести ключових етапів:

забезпечення повного інвестування поточної фінансово-господарської діяльності;

підвищення вартості активів та збільшення обсягу обігового капіталу;

оптимізація структури капіталу та підвищення ефективності його використання;

розширення обсягів операційної діяльності та частки ринку;

активізація інвестиційно-інноваційного розвитку підприємства;

диверсифікація та розвиток суміжних видів економічної діяльності.

На початковому етапі реалізації інвестиційної стратегії ключовим завданням є формування інвестиційної бази для підтримки основних господарських процесів. Це включає забезпечення підприємства достатніми обсягами ресурсів для інвестування запасів, виконання зобов'язань перед постачальниками та контрагентами, здійснення розрахунків із персоналом, а також покриття інших операційних витрат. Проблема нестачі фінансових ресурсів є типовою для значної частини вітчизняних підприємств, що ускладнює не лише реалізацію програм розширеного відтворення, але й підтримку поточної операційної діяльності на належному рівні.

Рис. 1. Графік етапності реалізації інвестиційної стратегії розвитку суб'єкта господарювання

Слід відзначити, що на сьогодні більшість активів вітчизняних підприємств характеризується значним рівнем фізичного та морального зносу основних засобів та необоротного капіталу. У зв'язку з цим важливим завданням для забезпечення зростання реальної вартості активів і нарощування обсягів обігового капіталу є модернізація та оновлення матеріально-технічної і техніко-технологічної бази, яка охоплює матеріально-технічні засоби, товарні запаси та інструментарій виробничих

технологій.

Одним із ключових етапів реалізації інвестиційної стратегії підприємства є підвищення ефективності використання фінансових ресурсів, а також формування оптимальної структури капіталу. Зазначимо, що підприємства, які фінансують свою діяльність виключно за рахунок власного капіталу, мають вищий рівень інвестиційної автономії та незалежності від зовнішніх джерел. Однак подібна політика може стримувати динаміку їх розвитку, зокрема через обмеженість фінансових ресурсів для розширення активів. Використання залучених коштів, насамперед у формі банківських кредитів, дає змогу суттєво посилити фінансовий потенціал підприємства, активізувати економічне зростання та підвищити результативність діяльності, зокрема рентабельність власного капіталу.

Разом з тим надмірна концентрація позикових ресурсів у структурі капіталу супроводжується зростанням вартості обслуговування боргу, підвищенням ризику неплатоспроможності та загальним зниженням інвестиційної гнучкості підприємства. У цьому контексті важливим принципом інвестиційного стратегування має стати реалізація збалансованої політики управління позиковим капіталом, яка дозволяє не лише уникати надмірних фінансових ризиків, але й використовувати позикові ресурси як інструмент зміцнення інвестиційної стійкості підприємства в довгостроковій перспективі.

Висновки

У результаті проведеного дослідження встановлено, що на сьогодні актуалізувалася потреба в подальшому розвитку методологічних засад формування й реалізації інвестиційної політики. Ця проблематика актуальна не лише з позиції теорії, але й з позиції практики, не лише на рівні публічного менеджменту, але й інвестиційного управління на рівні суб'єктів господарювання. Застосування сучасних ефективних методів інвестиційного менеджменту дозволяє як краще залучати, так і ефективніше використовувати інвестиційний ресурс. Встановлено, що для подолання негативних тенденцій та досягнення сталого, структурно збалансованого розвитку українських підприємств в умовах війни та обумовленої нею нестабільності необхідним є удосконалення механізмів управління їх фінансово-інвестиційною діяльністю як у коротко-, так і в довгостроковому періоді. Однією з ключових складових такого управління виступає формування інвестиційної стратегії, яка слугує інструментом превентивного впливу на загрози та ефективного реагування на кризові ситуації в бізнес-середовищі. Проведений аналіз свідчить, що в умовах трансформації бізнес-середовища найбільш дієвим підходом є активна, етапна експансія підприємства на ринок. Такий стратегічний підхід передбачає проходження послідовних етапів: забезпечення повного інвестування операційної діяльності; зростання вартості активів і нарощування обігового капіталу; оптимізація структури інвестиційного капіталу та підвищення ефективності його використання; розширення масштабів діяльності та частки ринку; реалізація інвестиційно-інноваційного потенціалу; диверсифікація та розвиток суміжних напрямів господарювання. Ефективність реалізації цієї інвестиційної стратегії визначається досягненням чітко окреслених фінансово-економічних цілей на кожному з її етапів.

Формування та реалізація інвестиційної політики підприємств, орієнтованої на забезпечення їх стійкого та збалансованого розвитку, передбачає гармонізацію ключових елементів: джерел інвестування, стратегічного бачення розвитку та механізмів реалізації інвестиційного потенціалу. Це, у свою чергу, актуалізує необхідність чіткого ідентифікування джерел формування та напрямів використання інвестиційних ресурсів. З'ясовано, що інтегрована система інвестиційного забезпечення діяльності підприємства охоплює залучення інвестиційних ресурсів із власних джерел

(власний капітал, внутрішні інвестиції, прибуток від ефективного ведення господарської діяльності), із зовнішніх джерел, а також за рахунок використання потенціалу інституційно-проектної інтеграції.

Перспективи подальших наукових досліджень в аналізованій сфері стосуються напрацювання рішень з практичної апробації механізмів реалізації інвестиційної політики підприємств і організацій.

Список використаних джерел

1. Бойко В. В. Механізми активізації інноваційного розвитку сільських територій. Вісник Одеського національного університету. Серія: Економіка. 2014. « 19. Вип. 2 (4). С. 148-151.
2. Васильців Т. Г., Городня Т. А., Лупак Р. Л. Економічні аспекти диверсифікації підприємства з використанням інноваційних інвестицій. Інтелект ХХІ. 2017. Вип. 1. С. 52–57.
3. Диба О. М. Інноваційний розвиток підприємств в умовах глобалізації. Стратегія економічного розвитку України. 2018. № 42. С. 111–118.
4. Кваша О. С. Інноваційний розвиток економіки України: світовий досвід та рекомендації для України. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство. 2016. Вип. 6 (1). С. 150–154.
5. Ковпака А. Інноваційний розвиток країни як рушійний чинник підвищення національної конкурентоспроможності. Економіка. Управління. Інновації. Серія: Економічні науки. 2021. Вип. 1. URL: <http://eui.zu.edu.ua/article/view/234658/238776>.
6. Крупка М. І., Демчишак Н. Б. Сучасна парадигма інвестиційного регулювання інноваційної діяльності в Україні. Фінанси України. 2017. № 11. С. 47-64.
7. Крупка М. І., Руцишин М. О. Фінансовий механізм державно-приватного партнерства в забезпеченні інноваційного розвитку підприємств України. Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Серія «Економіка». 2022. № 26 (54). С. 85–94.
8. Лупак Р. Л., Польова І. М., Васильців В. Г. Управління покращенням інвестиційного забезпечення підприємств. Бізнес Інформ. 2015. Вип. 12. С. 88-92.
9. Малій О. Г. Фінансові ресурси підприємств та джерела їх формування: теоретичні аспекти. Актуальні проблеми інноваційної економіки. 2016. № 2. С. 71–74.
10. Рибалко Н. О. Фінансові ресурси – основа діяльності підприємств. Формування ринкових відносин в Україні. 2009. № 3 (94). С. 27–29.
11. Рудченко І. В. Удосконалення механізму управління інвестиційними ресурсами підприємства. Сучасні питання економіки і права. 2011. Вип. 1. С. 16–19.
12. Смесова В. Л., Іщенко І. О. Інновації як основа підвищення якості продукції та забезпечення конкурентоспроможності підприємства. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Економіка і менеджмент. 2020. Вип. 43. С. 76–82.
13. Фоміних В. І., Безпалова Д. І., Довгопола А. Д. Аспекти формування та використання фінансових ресурсів підприємства. Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія Економічні науки. 2017. № 27 (2). С. 61–64.
14. Чех Л. М., Корогодова О. О. Інноваційний розвиток економіки України в умовах Індустрії 4.0. Актуальні проблеми економіки та управління. 2020. № 14. URL: <http://ape.fmm.kpi.ua/article/view/205849>.
15. Руцишин Н. М. Теоретико-методологічні засади та прикладні інструменти реалізації потенціалу банківської системи в забезпеченні структурного реформування економіки : монографія. Львів : СПОЛОМ, 2020. 404 с.
16. Vasyltsiv T., Mulska O., Levytska O., Lupak R., Semak B., Shtets T. Factors of the

Development of Ukraine's Digital Economy: Identification and Evaluation. *Science and innovation*. 2022. № 18 (2). P. 44-58

References

1. Boyko, V. V. (2014). Mechanisms of activation of innovative development of rural areas. *Bulletin of Odessa National University. Series: Economy*. no.19. Iss. 2 (4). pp. 148-151.
2. Vasylytsiv, T. G., Gorodnia, T. A., Lupak, R. L. (2017). Economic aspects of enterprise diversification using innovative investments. *Intelligence XXI*. Issue 1. P. 52–57.
3. Dyba, O. (2018). Innovative development under globalization conditions. *Strategy of economic development of Ukraine*, no. 42, pp. 111–118.
4. Kvasha, O. S. (2016). Innovative development of economy of Ukraine: world experience and recommendations is for Ukraine. *Uzhorod National University Herald. International Economic Relations And World Economy*, vol. 6 (1), pp. 150–154.
5. Kovpaka, A. (2021). Innovative development of the country as a determining factor of increasing national competitiveness. *Economy. Management. Innovation. Economic sciences series*, vol. 1. URL : <http://eui.zu.edu.ua/article/view/234658/238776>.
6. Krupka, M. I., Demchyshak, N. B. (2017). Modern paradigm of financial regulation of innovative activity in Ukraine. *Finances of Ukraine*. no. 11. pp. 47-64.
7. Krupka, M. I., Rushchyshyn, M. O. (2022). Financial mechanism of public-private partnership in ensuring innovative development of enterprises of Ukraine. *Scientific notes of the National University «Ostroh Academy». «Economy» series*. no. 26 (54). pp. 85–94.
8. Lupak, R. L., Poleva, I. M., Vasylytsiv, V. G. (2015). Management of the improvement of investment provision of enterprises. *Business Inform*. Iss. 12. pp. 88-92.
9. Malij, O. Gh. (2016). Financial resources of enterprises and sources of their formation: theoretical aspects. *Actual problems of innovative economy*, no. 2, pp. 71–74.
10. Rybalko, N. O. (2009). Financial resources are the basis of enterprise activity. *Formation of market relations in Ukraine*, no. 3 (94), pp. 27–29.
11. Rudchenko, I. V. (2011). Improving the mechanism of financial resources management of the enterprise. *Modern issues of economics and law*, no. 1, pp. 16–19.
12. Smiesova, V. L., Ishchenko, I.O. (2020). Innovation as the basis of increasing product quality and ensuring competitiveness of the enterprise. *Scientific Bulletin of the International Humanitarian University. Series: Economics and management*, vol. 43, pp. 76–82.
13. Fominykh, V. I., Bezpalo, D. I., Dovghopola, A. D. (2017). Aspects of formation and use of financial resources of the enterprise. *Scientific Bulletin of Kherson State University. Economic sciences series*, no. 27(2), pp. 61–64.
14. Chekh, L. M., Korohodova, O. O. (2020). Innovative development of ukrainian economy in Industry 4.0. *Actual Problems of Economy and Management*, vol. 14. URL : <http://ape.fmm.kpi.ua/article/view/205849>.
15. Rushchyshyn N. M. Theoretical and methodological principles and applied tools for realizing the potential of the banking system in ensuring structural reform of the economy. Lviv, 2020. 404 p.
16. Vasylytsiv, T., Mulska, O., Levytska, O., Lupak, R., Semak, B., Shtets, T. (2022). Factors of the Development of Ukraine's Digital Economy: Identification and Evaluation. *Science and innovation*. no. 18 (2). pp. 44-58.